

OLÁH PÉTER

Vakondot rúgtam álmban

(Részlet)

4.

Galambcsőr csíp a kalapomba. Szédülök, ide-oda mozgat, húz, és nem tudom megállítani, nem engedi, hogy visszakapjam a látásom. Igyekszem türelmes lenni, de egyre többet csíp, kicsi lyukak keletkeznek, nem tudom, hogy mivel fogom betömni, hogy milyen virágsebtapasz jó rá, de majd kitalálok valamit. Nem tudom, mit akar ez a galamb, de menjen innen, nem vagyok finom, sem eledel, egyen mást, amúgy sem vagyok ehető.

Negyedjére már nem hagytam, hogy megcsípjen. Odaszóltam neki, hogy hagyja abba, ha érti a nyelvemet, ha nem, mert nem vagyok ehető, és a gyomrában főleg nem leszek az, és ezeket nem azért mondom, mert nem szeretném így végezni, nyugodtan nézzen arra a tobozra, és ha nem lát körülötte fekete lét, akkor biztosra veheti, hogy nem hazudok. Na végre, hogy észrevetted magad, azt hittem már, hogy szét kell csipkedni téged, hogy hozzám szólj. Különben nem ettelek volna meg, ki-köptem azokat a nyálkás cafatjaid, tudom, nem láttad, mert kicsit imbolyogsz még most is, de ne aggódj, mire elrepülök, elmúlik. Nehéz ízeddel együtt beszélni, legszívesebben minden szó után köpnék egyet, de sajnós még nem vagyok olyan jó színész, hogy ezzel nagyobb hatást fejtsék ki bárkinél is. Majd egyszer eljön az én időm is, és bevesznek a társulatba, és fellépek majd mindenhol, és elismer mindenki, és nem lesz egy бүdös szavuk sem, hogy nem érek semmit, hogy lopom a napot. Egyébként nem erről akartam veled beszélni, igazából meg akarlak kérni, hogy beszélj a barátoddal, hogy ne legyen önző, hogy ennyit köteles

megtenni értünk, az én szép fenyőimért, hogy a távolban se halljuk őket, hogy ne kelljen még egyszer odarepülnöm hozzájuk, hogy elmondják, mennyire fáj nekik, hogy kivágták őket, hogy a földön feküdnék, mert ti el sem tudjátok képzelni azt a megaláztatást és azt a kint, amit ők kényszerből elviselnek, mindezt azért, mert egy toboz nem akar elporladni, és még azzal áztatja magát, hogy érte jönnek, hogy megint jó lesz neki, mert ha itt porlad el, akkor csak sötétség vár rá, nem élet.

Nagyon szépen kérlek, beszélj velem, ne hagyd, hogy mások is úgy járjanak, mint a távolban a fenyők, hogy ott kell lenniük a földre tapadva, kiszolgáltatva az állatoknak, amíg nem jönnek értük. És akkor sem áll meg ott a dolog, hogy csak úgy elviszik őket, hanem ott vágják még apróbb darabokra, ti el sem tudjátok képzelni azt a helyzetet, amikor a földre hullanak a részeid, és nem hagynak egészben, hanem darabokban visznek el, és még a port is, amit a fájdalomtól kiizzadtál, még azt is elviszik, hogy nyoma se legyen annak, hogy egyszer te is ott álltál, és hunyorítottál a napra.

Ne játssza ezt a színjátékot, mert tudja meg, ő sem született színésznek, és ha eddig nem szólt, mint ahogy mondta is nekünk, mikor beszélgettünk velem, akkor mondd csak meg neki, hogy most is fogja be a pofáját, és ne sértegesen senkit, főleg ne az én lucfenyőmet, hiszen tudok én nem kedves is lenni, és úgy elrepülök velem a számban, hogy egyenesen a tengerig elmegyek, és odadobom a hullámoknak.

Elrepült. A szárnyacsapkodásától, mintha erős szélfújásban dülöngélnék, de már újra élesen láttam, nem mozgott, nem húzott sehova a szemem. Nem fogom elmondani Tibinek, ő a legjobb barátom, nem hagyom, hogy még több fekete lét izzadjon, meg amúgy is, ha elmondanám neki, túláradna, kapnék belőle én is, inkább legyen az előbbi látomás, úgysem tudom, mi az.

5.

A fűnek sem tanították meg, hogyan kell együtt élni a korallgombákkal. Innék, de ezzel a hanggal van tele a kalapomtól a fonalamig minden részem, teljesen beborít. A fűt hallom, emelgeti a bogarat, egyre erősebb lökésekkel. Nem szólok nekik, úgysem értenék, amit mondok, mert

csak egymással foglalkoznak, nem vesznek észre mást. Innék, de sikamlós lévé válik a nyelvcsövemben, inkább nem iszom, még bosszankodni sem fogok, pedig lenne miért, hogy több napja vártam egy kis csapadékra, és amikor megkapom, ezt kell hallgatnom, nem szólok, próbálok mosolyogni, ahogy tudom, nem élnek örökké a cserebogarak.

A tobozhoz beszél a fű, sosem gondoltam volna, hogy Tibi mindenkivel el tud beszélgetni, hogy neki megvannak azok a kommunikációs eszközei, amelyek belőlem teljességgel hiányoznak, vagy csak nagyon ritkán tudom előhívni őket. Megkérdeztem tőle, amikor befejezték a beszélgetést, hogy mit mondott, hátha tud valamit arról, hogy meddig kell hallgatnom őket, hogy mikor lesz végre csend, hátha még arról is tud, hogy mikor lesz eső, mert azt hallottam, hogy ezt megérik a fűszálak.

Tibi, én annyira szerelmes vagyok, el tudod nekem ezt hinni? Nem bírok magammal, legszívesebben csak vele foglalkoznék, ha nem lenne más dolgom, ha nem kellene folyamatosan figyelnem az időjárást, és kérnem arra, hogy az én kedvem szerint alakuljon. Ma is annyira aranyos volt, jött és hozott a szájában nekem hangyát, azt mondta, hogy nagyon nehéz volt megfognia, mert a hangyák nagyon fürgék, de ő akkor is igyekezett, megfogta, és most ide lerakja a fűszálamra, mert tudja, hogy azt szeretem, ha csikiznek, mászkálnak rajtam azokkal a puha ízelt lábaikkal.

Ő mondta nekem, ami miatt megszólítottalak, és tényleg nem akarlak zavarni, mert tudom, hogy nagy erővel dolgozol, tulajdonképpen arról van szó, hogy az én cserebogaram rájött valamire, felfedezett valamit, azt mondta, hogy ő már nagyon régóta tudja, de azzal, hogy vagyok neki, hogy annyira különleges fűszála van, aki nem más fűszálba szerelmes, hanem belé, így most már el meri mondani, mert ez tényleg ritka, és ő annyira szerelmes belém, hogy nem tudja tovább magában tartani, én sem bírtam magammal, hozzásimultam, és hallgattam, és elakadt a föld a gyökereim között.

Kilyukadt a föld, és ez nem vics, szerinte csak arra lehet magyarázat, hogy lángol az erdő, hogy nem repülnek madarak, valaki kilyukasztotta, és ettől megéget mindent a nap, hogy ő is azért fog elpusztulni hamarosan, mert nem tudja befogadni a szervezete ezt a roncsolt levegőt, és itt azért meg kell állnom, mert ez tényleg nem volt szép tőle, és azóta

is szidom, mert ezt nem így kellett volna elém tárnia, még akkor is, ha olyan szépen tud beszélni, hogy csak hajlok ide-oda érte. Azt is mondta még, hogy ne féljek, mert a fűszálak örökké élnek, hiába perzseli meg őket a nap, hiába égnek el, egyszer újra feltámadnak, és kibukkannak a földből, ne aggódjak, minden rendben lesz, de mondjam el másoknak is, hogy tudják, hogy már nincs sok hátra, hogy közeleg, de én ne féljek, nekem nincs miért, mégis azért mesélem el ezt neked, hogy tegyél valamit, hogy ne hagyod, hogy elpusztuljunk.

Tibi azt mondta, hogy nem tud mit mondani erre, és azt sem érti teljesen, hogy miért tőle várják a megváltást, mikor ő csak egy toboz, hogy nem tud semmit csinálni, ez tőle magasabb dolog, még a fenyőknek is hiába szól, mert ők is érzik, mert ezért vitatkoznak vele, hogy csináljon már valamit. Tibi nem izzadt, nem bugyborékolta körülötte a fekete lé, innen tudom, hogy nem hazudtak neki, és ő sem hazudott.